

# Kniha Daniel – stoosemnásta

## *Prorocké varovanie Jeruzalemu: symbolické zobrazenie udalostí posledného času*

Jeff Pippenger  
2024-03-05

Sedem rokov varovania od roku 63 až do roku 70, ktoré zvestoval muž, čo chodil „hore-dolu po uliciach Jeruzalema a ohlasoval beda, ktoré malo prísť na mesto“, bolo predobrazene vyjadrené varovaním daným Jeruzalemu počas troch a pol roka, najprv v službe Krista a potom počas troch a pol roka v službe učeníkov. Predchádzajúce články už poukázali na to, že skaza Jeruzalema mohla byť privedená už pri kríži alebo neskôr pri ukameňovaní Štefana, no Božia zhovievavosť odložila Jeho súd nad mestom a ľuďom.

„A na koho by padol, toho rozdrví na prach.“ Ľud, ktorý zavrhol Krista, mal čoskoro vidieť zničenie svojho mesta i svojho národa. Ich sláva mala byť zlomená a rozptýlená ako prach pred vetrom. A čo to bolo, čo zničilo Židov? Bola to skala, ktorá by bola ich bezpečnosťou, keby na nej boli stávali. Bola to opovrhnutá Božia добрota, zavrhnutá spravodlivosť, znevážené milosrdenstvo. Ľudia sa postavili proti Bohu a všetko, čo malo byť ich spásou, sa obrátilo na ich skazu. Všetko, čo Boh určil na život, oni poznali ako smrť. Do ukrižovania Krista Židmi bolo zahrnuté zničenie Jeruzalema. Krv vyliata na Kalvárii bola tou ťarchou, ktorá ich strhla do záhuby pre tento svet i pre svet budúci. Tak to bude vo veľkom poslednom dni, keď súd dopadne na tých, ktorí zavrhli Božiu milosť. Kristus, skala ich pohoršenia, sa im potom zjaví ako vrch pomsty. Sláva Jeho tváre, ktorá je pre spravodlivých životom, bude pre bezbožných stravujúcim ohňom. Pre odmietnutú lásku, opovrhnutú milosť bude hriešnik zahubený.

„Mnohými ilustráciami a opakovanými varovaniami Ježiš ukázal, aký bude pre Židov následok zavrhnutia Božieho Syna. Týmito slovami oslovoval všetkých v každom veku, ktorí Ho odmietajú prijať ako svojho Vykupiteľa. Každé varovanie je určené im. Znesvätený chrám, neposlušný syn, falošní vinohradníci, opovrhľiví stavitelia majú svoj náprotivok v skúsenosti každého hriešnika. Ak nečiní pokánie, bude jeho údelom odsúdenie, ktoré oni predznamenávali.“ Túžba vekov, 600.

Sedemročné obdobie, počas ktorého ten muž vydával svedectvo Jeruzalemu, bolo pri prvom obliehaní rozdelené na dve rovnaké obdobia po tisícdvostonásťdesiat dní. Tých sedem rokov predstavovalo zničenie Jeruzalema a sedem rokov služby Krista a učeníkov predstavovalo začiatok zničenia Jeruzalema; a Ježiš vždy znázorňuje koniec začiatkom. Tých sedem rokov bolo tiež predobrazných „siedmimi časmi“ proti severnému kráľovstvu, ktoré boli rozdelené na dve rovnaké obdobia po tisícdvostonásťdesiat rokov.

Keď moderný Rím opakuje dejiny pohanského a pápežského Ríma, ktorý pošliapaval doslovný i duchovný Jeruzalem, a keď moderný Rím opakuje dve dejiny dvoch období varovania daných mužom od roku 63 až do roku 70, a keď moderný Rím opakuje dejiny znázornené dvoma obdobiami, počas ktorých Kristus a učeníci po tri a pol roka vchádzali do Jeruzalema a vychádzali

z neho, prejavia sa dve odlišné obdobia, hoci v posledných dňoch „času už viac nebude“.

Posledným z týchto dvoch období je symbolických štyridsaťdva mesiacov, počas ktorých moderný Rím uskutočňuje svoje záverečné prenasledovanie verných, keď je jeho smrteľná rana uzdravená pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Tých symbolických štyridsaťdva mesiacov je druhým z dvoch období a je obdobím výkonného súdu nad moderným Rímom. Tomuto obdobiu predchádza vyšetrojúci súd nad živými v laodicejskom adventizme.

Muž, ktorý predložil varovanie doslovnému Jeruzalemu, zomrel pri obliehaní za Títa. Nezomrel pri samotnom zničení, ale počas obliehania, ktoré zničeniu predchádzalo, lebo pri zničení Jeruzalema nezomrel ani jeden kresťan.

„Po sedem rokov jeden muž neprestajne chodil hore-dolu ulicami Jeruzalema a ohlasoval pohromy, ktoré mali prísť na mesto. Vo dne i v noci prednášal túto divokú žalospevnú pieseň: ‚Hlas od východu! hlas od západu! hlas od štyroch vetrov! hlas proti Jeruzalemu a proti chrámu! hlas proti ženíchom a nevestám! hlas proti všetkému ľudu!‘ — Ibid. Táto zvláštna bytosť bola uväznená a zbičovaná, no z jej pier neunikla nijaká sťažnosť. Na urážky a zneužívanie odpovedal len: ‚Beda, beda Jeruzalemu!‘ ‚beda, beda jeho obyvateľom!‘ Jeho výstražný výkrik neustal, až kým nebol zabitý pri obliehaní, ktoré predpovedal.“ The Great Controversy, 29, 30.

Muž zomrel pri obliehaní, ale nie pri konečnom zničení, a konečné zničenie predstavuje uzavretie doby milosti a sedem posledných rán. Muž je teda symbolom posolstva opustiť Jeruzalem pri prvom obliehaní. Kresťania vtedy utiekli a počas prvých troch a pol roka bol muž symbolom skupiny, ktorá neumiera v Jeruzaleme, a počas druhých troch a pol roka je symbolom posledných kresťanov, ktorí zomierajú pred uzavretím doby milosti. V prvom období označuje sto štyridsaťštyritisíc a v druhom období troch a pol roka predstavuje veľký zástup, ktorý zomiera počas druhého obdobia.

Mužovo posolstvo zaznamenal historik a bolo vyjadrené šiestimi hlasmi. Keď bol napokon uväznený, jeho siedmym a posledným posolstvom bolo „beda, beda“ Jeruzalemu a jeho obyvateľom. Prvým zaznamenaným „hlasom“ bol „hlas z východu“ a jeho posledným posolstvom bolo „beda“. Prvý prvok jeho posolstva a posledný prvok jeho posolstva boli biblickým symbolom, ktorý predstavuje islam, lebo islam sú v Biblii deti „východu“ a sú predstavované „východným vetrom“. Zdvojenie slova „beda“ v jeho záverečnom posolstve odráža koniec Moderného Babylonu, keď králi zeme trikrát volajú: „Beda, beda, to veľké mesto.“ Grécke slovo preložené ako „beda“ v troch veršoch osemnástej kapitoly Zjavenia je v ôsmej kapitole, trinástom verši preložené ako „beda“.

A videl som a počul anjela letieť prostred prostred neba, ktorý volal mocným hlasom: Beda, beda, beda obyvateľom zeme pre ostatné hlasy trúby troch anjelov, ktorí ešte majú trúbiť!  
Zjavenie 8:13.

Vyhlasenie muža „beda, beda“ predstavuje trojnásobné uplatnenie troch beda, lebo prvky prvého beda, spojené s prvkami druhého beda „riadok za riadkom“, označujú prvky tretieho beda, práve tak ako tri zvolania „ach, ach“ kráľov zeme v osemnástej kapitole predstavujú tretie beda, ako bolo

ustanovené prvým a druhým beda. Začiatok i koniec mužovho posolstva typologicky predznamenovali posolstvo islamu tretieho beda.

Prvým vyjadrením jeho posolstva bol hlas z „východu“ a „východ“ je symbolom islamu, no zároveň je aj označením pečatiaceho anjela, ktorý vystupuje na východe.

A po týchto veciach som videl štyroch anjelov stáť na štyroch uhloch zeme a zadržiavať štyri vetry zeme, aby vietor neviol na zem ani na more, ani na nijaký strom. A videl som iného anjela vystupovať od východu slnka, ktorý mal pečať živého Boha; a zvolal mocným hlasom na štyroch anjelov, ktorým bolo dané škodiť zemi a moru, hovoriac: Neškod'te zemi ani moru, ani stromom, kým neoznačíme pečaťou na ich čelách služobníkov nášho Boha. A počul som počet zapečatených: a bolo ich zapečatených stoštyridsaťštyritisíc zo všetkých pokolení synov Izraelových. Zjavenie 7:1–4.

V príbehu o Eliášovi na vrchu Karmel, keď sa zahľadel k moru a uvidel oblak, pozeral sa na západ, lebo vrch Karmel sa nachádza neďaleko Stredozemného mora.

A stalo sa na siedmy raz, že povedal: Hľa, z mora vystupuje malý oblak, podobný mužskej dlani. A povedal: Vyjdí hore, povedz Achabovi: Zapriahni svoj voz a zíd', aby ťa nezastavil dážď. 1 Kráľov 18:44.

Eliáš by bol obrátený na západ, smerom k Stredozemnému moru. V dvanástej kapitole Evanjelia podľa Lukáša Kristus hovorí o tom, že Jeho posolstvo je posolstvom rozdelenia.

Domnievate sa, že som prišiel dať na zem pokoj? Hovorím vám: Nie, ale rozdelenie. Lebo odtiaľ bude v jednom dome päť rozdelených, traja proti dvom a dvaja proti trom. Otec bude rozdelený proti synovi a syn proti otcovi; matka proti dcére a dcéra proti matke; svokra proti svojej neveste a nevesta proti svojej svokre. A hovoril aj zástupom: Keď vidíte, že od západu vystupuje oblak, hneď hovoríte: Prichádza dážď; a tak býva. A keď vidíte, že veje južný vietor, hovoríte: Bude horúčava; a býva. Pokrytci, viete posúdiť vzhľad neba i zeme; ako to teda, že tento čas neviete posúdiť? Lukáš 12,51–56.

Posolstvo posla do Jeruzalema nesie podpis Alfy a Omegy, lebo počiatok i koniec označuje islam tretieho Beda a hlasom „východu“ zároveň označuje posolstvo islamu ako zapečatujúce posolstvo. „Druhý hlas“ zo „západu“ označuje neskorý dážď, ktorý je posledným dažďom, a všetci proroci hovoria o posledných dňoch. Posolstvo „západu“ je symbolom posolstva neskorého dažďa, ktoré vytvára dve triedy uctievačov. Jedna trieda nedokáže rozpoznať posolstvo neskorého dažďa, lebo „nerozpoznávajú tento čas“.

Ďalším prvkom posolstva posla je hlas „štyroch vetrov“, ktorý je zároveň posolstvom spečatenia i posolstvom rozhnevaného koňa islamu, ako ho predstavuje tretie Beda. Ďalší prvok je namierený proti Jeruzalemu a chrámu, a tak označuje posolstvo všetkých prorokov, ktoré poukazuje na triedu ľudí, ktorí sú obídení, lebo svoj nárok na spasenie založili nie v Kristovi, ale v chráme a vo svojom dedičstve ako Božieho vyvoleného ľudu. Sú to tí, ktorí sú v celých svätých dejinách predstavovaní ako hlásajúci: „Chrám Hospodinov, chrám Hospodinov sme my.“ Posolstvo proti Jeruzalemu a chrámu je laodicejským posolstvom.

„Netreba sa čudovať, že cirkev nie je oživovaná mocou Ducha Svätého. Muži a ženy odkladajú nabok poučenie, ktoré dal Kristus. Hnev a lakomstvo víťazia. Chrám duše je plný nepravosti. Pre Krista niet miesta. Ľudia idú po svojich vlastných zvrátených cestách. Nechcú dbať na slová Spasiteľa. Berú sa do vlastných rúk, odmietajú napomenutia a výstrahy, až kým svietnik nie je pohnutý zo svojho miesta a duchovná rozlišovacia schopnosť nie je pomätená ľudskými predstavami. Hoci sú nedostatoční v službe, ospravedlňujú sa slovami: ‚Chrám Hospodinov, Chrám Hospodinov sme my.‘ Zákon Boží odkladajú nabok, aby nasledovali svetlo svojej vlastnej obrazotvornosti.“ Review and Herald, 8. apríla 1902.

Posol potom pozdvihol hlas svojho varovného posolstva proti ženíchom a nevestám ako symbol metodológie „riadok na riadok“, lebo prorocká línia posledných dní bude práve taká, aká bola prorocká línia za dní Noacha, keď sa ženili a vydávali práve v tom čase, keď sa záplava skazy mala každú chvíľu preliať ponad ich svetské ťažiadosti a plány.

„Biblia vyhlasuje, že v posledných dňoch budú ľudia pohltení svetskými záujmami, pôžitkami a zarábaním peňazí. Budú slepí voči večným skutočnostiam. Kristus hovorí: ‚Ako bolo za dní Noacha, tak bude aj pri príchode Syna človeka. Lebo ako v dňoch pred potopou jedli a pili, ženili sa a vydávali, až do dňa, keď Noach vošiel do korábu, a nič nezbadali, kým neprišla potopa a všetkých ich nezmietla; tak bude aj pri príchode Syna človeka.‘ Matúš 24:37–39.“

„Tak je to aj dnes. Ľudia sa ženú za ziskom a sebeckým pôžitkárstvom, akoby nebolo Boha, neba ani budúceho života. V Noachových dňoch bolo poslané varovanie pred potopou, aby otriaslo ľuďmi v ich bezbožnosti a privolalo ich k pokániu. Tak aj posolstvo o Kristovom skorom príchode je určené na to, aby prebudilo ľudí z ich pohltivosti svetskými vecami. Má ich prebudiť k vedomiu večných skutočností, aby dbali na pozvanie k Pánovmu stolu.

„Pozvanie evanjelia má byť dané celému svetu — ,každému národu, i pokoleniu, i jazyku, i ľudu.‘ Zjavenie 14,6. Posledné posolstvo výstrahy a milosti má osvietiť celú zem svojou slávou. Má dosiahnuť všetky vrstvy ľudí, bohatých i chudobných, vysokých i nízkych. ‚Vyjdí na cesty a k ohradám,‘ hovorí Kristus, ‚a prinúť ich vojsť, aby sa môj dom naplnil.‘“ Kristove podobenstvá, 228.

Posledný prvok varovania je zdôraznený v predchádzajúcom úryvku. Posolstvo predstavené ako hlas proti „všetkému ľudu“ je večné evanjelium, ktoré poukazuje na nevyhnutnosť splniť požiadavky evanjelia, aby človek mohol byť spasený. Prvou požiadavkou večného evanjelia je báť sa Boha a tento strach je založený na skutočnosti, že to boli naše hriechy, ktoré priviedli Krista, Syna živého Boha, na kríž.

Každý prvok posla do Jeruzalema počas jeho siedmich rokov služby predstavoval večné evanjelium, ktoré bolo totožným evanjeliom predloženým počas siedmich rokov, keď Kristus potvrdil zmluvu s mnohými od roku 27 do roku 34. Je to tiež večné evanjelium, ktoré sa ohlasuje v posledných dvoch obdobiach posledných dní, a je osobitne viazané na posolstvo neskorého dažďa, keďže je posolstvom islamu tretieho Beda. Označuje zapečatenie stoštyridsaťštyritisíc, oddelenie pšenice a kúkoľ'a, laodicejský stav kúkoľ'a a trojitú aplikáciu proroctva ako symbol metodológie neskorého dažďa, ktorou je „riadok za riadkom“.

Posolstvo siedmich rokov v týchto dejinách je prorocky zasadené do „dní pomsty“, ktoré boli súčasťou úplne prvej zmienky o Kristovom posolstve a diele; a Jeho posolstvo i dielo majú byť v posledných dňoch zopakované stoštyridsiatimi štyrmi tisícmi. Tí potom určia svoje posolstvo v rámci prorockého zasadenia „dní Božej pomsty“. V Božom Slove sú predstavené dva biblické predobrazy Božej „pomsty“: Jeho pomsta nad Jeho ľudom a tiež Jeho pomsta nad Jeho nepriateľmi.

„Sedem časov“ z Levitika dvadsiatej šiestej kapitoly znázorňuje Božiu pomstu nad Jeho vzbúreným ľudom a táto pomsta zahŕňa doslovné i duchovné pošliapanie svätyne a zástupu. V symbolike pošliapania svätyne a zástupu je takisto predstavená symbolika Božej pomsty nad Jeho nepriateľmi. V posledných dňoch je Božia pomsta proti Jeho ľudu predstavená ako vyvrhnutie laodicejského adventizmu pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Na tomto medzníku sa začína aj Jeho pomsta nad novodobým Babylonom.

Vyšetrojúci súd nad živými v laodicejskom adventizme, po ktorom nasleduje výkonný súd nad týrskou neviestkou a šelmou, na ktorej jazdí a nad ktorou vládne, je prorockými dejinami posledných dní, v ktorých sa naplňa účinok každého videnia. Každé videnie sa má vzťahovať na tieto dve prorocké obdobia, lebo metodológiou neskorého dažďa je uplatnenie prorockej línie na prorockú líniu. Na začiatku týchto dvoch dejín Ježiš označil „znamenie“, ktoré dokazuje, že tí ktorí v tom čase patria k poslednej generácii dejín zeme.

Prvé obdobie sa začalo, keď sa 11. septembra 2001 začalo zapečatovanie sto štyridsaťštyritisíc. V rámci tohto waymarku bolo umiestnené „znamenie“, ktoré Kristus označil v Lukášovi dvadsiatej prvej kapitole.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Teraz, bratia, Boh chce, aby sme zaujali svoje miesto pri mužovi, ktorý nesie lampáš; chceme zaujať svoje miesto tam, kde je svetlo a kde Boh dal trúbe určitý zvuk. Chceme vydať trúbe určitý zvuk. Boli sme v rozpakoch a boli sme v pochybnostiach a cirkvi sú pripravené zomrieť. No teraz tu čítame: ‚A potom som videl iného anjela zostupovať z neba, ktorý mal veľkú moc; a zem sa rozžiarila od jeho slávy. A zvolal mocne silným hlasom a povedal: Padol, padol Babylon, to veľké mesto, a stal sa príbytkom démonov a skrýšou každého nečistého ducha a klietkou každého nečistého a nenávideného vtáka‘ [Zjavenie 18:1, 2].“

„No teda, ako budeme môcť čokoľvek vedieť o tom posolstve, ak nie sme v postavení rozpoznať ani trochu svetla neba, keď k nám prichádza? A rovnako ľahko prijmeme aj najtemnejší klam, keď k nám príde od niekoho, kto s nami súhlasí, hoci nemáme ani čiastočku dôkazu, že ich poslal Duch Boží. Kristus povedal: ‚Ja prichádzam v mene svojho Otca, a neprijímate ma‘ [pozri Ján 5:43]. No práve to je dielo, ktoré sa tu deje už od zhromaždenia v Minneapolise. Pretože Boh posielal posolstvo vo svojom mene, ktoré sa nezhoduje s vašimi predstavami, [vy usudzujete, že] to nemôže byť posolstvo od Boha.“ Sermons and Talks, zväzok 1, 142.